

De hond die durfde te dromen

Van Sun-mi Hwang verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

Het huis met de kersenbloesem

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Sun-mi Hwang

De hond die
durfde te dromen

Vertaald uit het Koreaans
door Mattho Mandersloot

Ambo|Anthos
Amsterdam

This book is published with the support of the
Literature Translation Institute of Korea (LTI Korea)

ISBN 978 90 263 5420 5

© 2012 Sun-mi Hwang

© 2021 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Mattho Mandersloot

Oorspronkelijke titel 푸른 개 장발 /

Pureun gae jangbal (The Dog Who Dared to Dream)

Oorspronkelijke uitgever Woongjin Think Big Co.

Omslagontwerp Marry van Baar

Illustraties © Nomoco

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Inhoud

De lasser	7
De vreemdeling	13
De dief op de muur	21
Een zoete vriend	31
Verdacht voer	41
Alleen naar huis	51
Nog nooit zo iemand als jij	61
Verraad	73
Opa Tettters onderarm	85
Onzekere tijden	93
Kori de doerak	105
Schoonzus	115
Zij die blijven en zij die gaan	125
Verdriet op komst	137
De wenteltrap	151
Vrienden	161
Een zware winter	171
De weg naar vriendschap	181
Nawoord	187

De lasser

‘Grrr,’ gromde de bruine hond, terwijl ze opkeek om te zien wie eraan kwam. Verder deed ze niets. Ze liet niet eens haar tanden zien. Ze bleef liggen en zoogde haar jongen. ‘Ik dacht even dat hij ons ging laten verhongeren,’ mompelde ze.

De ijzeren kooideur, bedekt met een deken, klikte open. Meteen stroomde er koude lucht naar binnen. Rillend van de kou keek de bruine hond naar buiten. Ze kon nog net de herfstbladeren van de kakiboom zien voordat de oude man binnenstapte. Ze had hem aan zijn voetstappen herkend. Als het iemand anders was geweest, was ze nooit zo kalm gebleven. Er waren immers nog geen twee weken verstreken sinds haar bevalling.

De oude man deed de deur achter zich dicht en zette een dampende pan op de grond. Hij blies sigarettenrook uit, waardoor zijn gezicht achter een gordijn van mist verdween.

‘Zo, jullie beginnen al een mooi vachtje te krijgen,’ zei de oude man, terwijl hij de pups een voor een optilde. ‘Rustig aan, rakkers! Zo zuigen jullie haar nog leeg!’

‘Zeg dat wel,’ verzuchtte de bruine hond, terwijl ze lang-

zaam overeind kwam. ‘Dit nest heeft een enorme trek.’ Ze zag er verslagen uit. Haar tepels waren rood en gezwollen, en haar vacht was viltig. Ze begon aan het ontbijt dat de oude man voor haar had neergezet.

De oude man zakte door zijn knieën en keek toe terwijl ze at. Haar schouderbladen staken ver uit. De pups kropen snuffelend terug naar hun moeders tepels, hun kleine snuitjes vooruit, en vroegen om haar aandacht. Maar ze keek niet op of om en concentreerde zich enkel op haar eten.

De oude man zette de petroleumkachel, die de hele nacht in de hoek van de kooi had staan branden, uit. ‘Wat een hoop verschillende kleurtjes,’ zei hij, terwijl hij de pups eens goed in zich opnam.

Het nest bestond uit twee bruine, twee bruin-wit gevlekte, drie bruin-zwart gevlekte pups en één helemaal donkere, blauwzwarte pup.

‘Nog een paar dagen volhouden,’ zei de man, terwijl hij de moederhond met zijn ruwe timmermanshand over haar rug aaide. ‘Binnen een mum van tijd hebben ze nieuwe baasjes.’

De moederhond likte de pan schoon, maar haar maag rommelde er niet minder om. Ze likte de restjes die uit de pan waren gevallen van de grond en keek teleurgesteld op naar de oude man. Hij had een pup die van het kleed was geduwd in zijn handen.

‘Tut, tut. De eerstgeborene...’ Hij keek vol medelijden naar de pup en zijn stijve lijfje. ‘Die had het vanaf het begin al moeilijk. Hij was nog zo jong...’

‘Hij werd te zwak geboren. Wilde niets van mijn melk weten. Waarom bezorgt de eerstgeborene me toch altijd zo’n verdriet, keer op keer?’ De moederhond ging met een grom weer

liggen. Meteen kropen de pups tegen haar aan. Ze gaven haar kopjes en tikten haar met hun voorpoten aan. Haar buik golfde lichtjes op en neer. De pups vochten om haar tepels. De twee bruine pups, de sterkste twee van het nest, duwden hun broertjes en zusjes aan de kant en eisten de middelste tepels op. De zwarte pup viel om en raakte achterop. Ze probeerde dichterbij te kruipen en zichzelf ertussen te wurmen, maar de trappelende achterpoten van de andere pups hielden haar op afstand. Piepend waagde ze nog een poging, maar niemand maakte plaats voor haar.

De oude man zag de zwarte pup zwoegen. 'Jij bent hier toch zeker niet de zwakste. Waarom laat je je zo aan de kant schuiven?' Hij zette de kleine, vederlichte pup op zijn handpalm. 'Weet je wel zeker dat je uit háár buik bent gekropen? Je hebt zo'n bos haar. Helemaal zwart nog wel!'

'Ik sta er ook van te kijken,' zei de moederhond. 'Hun vader zag er niet bepaald zo uit...'

De zwarte pup snuffelde aan de hand van de man. Hij rook naar metaal. Ze herkende de geur. Ze was al een keer van het kleed geduwd en met haar kop tegen de spijlen van de kooi aan gegleden. Toen had dezelfde geur haar bedwelmd. Ze kneep haar ogen dicht van de koppijn, net als toen. Langzaam deed ze haar ogen open. Ze zag het gerimpelde gezicht van de oude man, bedekt met littekens en zwarte korstjes die hij had overgehouden aan de vonken van zijn lasapparaat.

'O? Krijg nou! Als eerste haar oogjes open!' De man pakte vlug een bruine pup uit het midden om plaats te maken voor de zwarte pup.

De vreemdeling

‘Laat hem gaan!’ Opa Tetter zwaaide met zijn bezem.

De moederhond liet Spikkel van schrik uit haar muil vallen. Spikkel jammerde overdreven. De moederhond rende blaffend in de richting van de moestuin, wat Opa Tetter nog verder op de kast joeg. Hij kon het namelijk niet hebben als ze de kool vertrapte die hij binnenkort wilde oogsten om winterkimchi van te maken.

‘Foei!’ bulderde Opa Tetter, terwijl hij wild met zijn bezem zwaaide. ‘Wegwezen daar!’

De pups noemden de oude lasser ‘Opa Tetter’, omdat hij zo verschrikkelijk kon schreeuwen. Maar hij moest wel. De pups spanden tegen hem samen en maakten zijn spullen kapot. Ze zetten hun tanden in zijn schoenen en konden niet afblijven van het dienblad dat Oma altijd boven op de aardewerken potten legde. Ze aten van de vis en de courgettes die erop te drogen lagen. Als ze er genoeg van hadden om aan de groenten te knagen, poepten ze erop. De droge was die van de waslijn viel, gebruikten ze als speelgoed. Ze slaagden er zelfs een keer in om de schuur binnen te dringen en een touw te

bemachtigen, dat vervolgens zo strak om de nek van een van de pups kwam te zitten dat hij het bijna niet had kunnen navertellen.

‘Waar is mijn oudste?’ blafte de moederhond vanuit de moestuin. ‘Ik zie haar nergens!’

Opa Tetter begreep natuurlijk niet waar ze het over had. ‘Nu begin je me echt op de zenuwen te werken!’ schreeuwde hij, terwijl hij met zijn bezem naar de moestuin rende.

De moederhond verstopte zich achter de potten, vluchtte naar de voortuin, rende terug naar de moestuin en schoot de schuur in. Onderweg bleef ze maar blaffen. ‘Ik ben mijn oudste kwijt! Je hoort me toch!’

Kroezel, de zwarte pup, zat ineengedoken onder het raam en zag haar moeder en Opa Tetter van hot naar her rennen. Haar moeder was boos. Ze moest oppassen dat ze niet werd gebeten, zoals bij Spikkel was gebeurd. Een paar dagen geleden was haar moeder namelijk ook boos geweest. Een onbekende man was hun kooi binnengestapt en had hun kleed vertrap. Hij rook vreemd. Bij vertrek had hij een van Kroezels gevlekte broers meegenomen.

Vanochtend had Kroezel het weer zien gebeuren. De man was Opa Tetter komen opzoeken en had haar oudste zus meegenomen toen hij vertrok. Net toen haar moeder toevallig met Oma naar de kippenboerderij was gelopen.

Kroezel vond de geur van de man maar niets. Zijn zwartgeblakerde schoenen gaven een roetlucht af, die Kroezel barstende koppijn bezorgde. Als de man met een brede grijns dichterbij kwam, rolde Kroezel zich op tot een balletje en bleef ze op haar hoede. Hij hoefde maar zijn hand uit te steken of ze zou er een hap uit nemen. Maar hij keek niet eens naar haar om.

‘Wat een gestuntel!’ Er klonk een schelle, indringende lach vanaf de tuinmuur. Kroezel keek omhoog. De oude kat lag languit op de muur en overzag de tuin.

Kroezel blafte naar haar. Ze was niet te vertrouwen, die kat. Het enige wat ze deed was rondsluipen en iedereen bespioneren. De oude kat kneep haar ogen tot spleetjes en grijnsde haar hoektanden bloot. Kroezel voelde de haren op haar rug rechtovereind komen. Ze kon de grijns van de oude kat niet uitstaan en werd duizelig van het patroon in haar vacht als ze over de muur heen en weer sloop. Daarbij had ze net zo’n ake-lijke stem als de man die haar zus had meegenomen. Kroezel blafte nog harder, waarop de oude kat met haar poot door de lucht klauwde en aan de andere kant van de muur naar beneden sprong.

‘Hou eens op, jullie twee!’ mopperde Oma, terwijl ze uit de keuken tevoorschijn kwam. ‘Hond, mens, één pot nat.’

‘Wat zeg je?’ riep Opa Tetter verontwaardigd. ‘Eén pot nat?’

Oma deed of ze hem niet hoorde. Ze pakte een schort, een grote kom en een vlassen hoofdkussentje om de kom op te balanceren, en maakte zich klaar om vis te gaan verkopen op de markt. Oma ging ’s ochtends vroeg van huis en kwam na het donker pas terug, maar ze bracht vaak overgebleven stukjes vis mee om aan de honden te voeren. Daarom begonnen de pups altijd opgewonden te kwispelen bij het horen van haar voetstappen.

‘Breng je het geld dat je voor de pups hebt gekregen naar de bank vandaag?’ zei ze tegen Opa Tetter. ‘Chanu zei dat Dongi binnenkort naar de peuterspeelzaal gaat. Ik wil ze een handje helpen. Daar zijn we opa en oma voor,’ zei Oma, terwijl ze wegliep met de kom op haar hoofd.

‘En wat dan nog als die kleine naar de peuterspeelzaal gaat?’ klaagde Opa Tetter. ‘Moeten wij dan opeens voor Sinterklaas spelen? Wanneer heeft Chanu ons voor het laatst geholpen? Ik moet de huur van de winkel nog afbetalen en nieuwe fietsonderdelen zijn ook niet gratis.’ Hij zette de bezem tegen de kakiboom en vulde een emmer met kraanwater. Hij zeulde de volle emmer naar de kooi, waar de pups hem ongeduldig opwachtten en hun snuitjes in het water probeerden te steken. Hun moeder voegde zich bij hen.

Kroezel kwam ongemakkelijk overeind en bleef van een afstandje toekijken. Ze kon proberen om zich ertussen te wurmen, maar haar moeder zou haar meteen opzijduwen. Met haar broertjes en zusjes ging Kroezel graag het gevecht aan, maar als haar moeder erbij was, kon ze beter even afwachten. Haar moeder leek haar niet zo te mogen.

‘Ze ziet er niet bepaald verzorgd uit, die ene,’ mompelde haar moeder weleens hardop.

Als Kroezel haar moeder zoiets hoorde zeggen, staarde ze naar haar voeten. Het kwam door haar vacht, de zwarte bos haar die zo snel was gegroeid dat het al voor haar ogen hing. In navolging van hun moeder waren de andere pups gemeen tegen Kroezel. Ze lieten haar niet bij hen in de buurt komen en weigerden het eten met haar te delen. Zo ontwikkelde Kroezel de gewoonte om meteen als het eten werd neergezet haar portie weg te graaien en op te schrokken.

Opa Tetter floot op zijn vingers. ‘Kroes! Hier komen!’ riep hij.

Kroezel ging op een drafje naar hem toe, stak haar snuit in de emmer en slurpte van het water. Met Opa Tetter in de buurt trok haar moeder zich niet zoveel van haar aan. Het

was maar goed dat hij er was; als de andere pups per ongeluk de emmer omstootten met al hun gestoei, zou Kroezel niets meer te drinken hebben totdat Oma en Opa 's avonds thuis kwamen.

‘Je bent me er eentje,’ mompelde Opa Tetter, terwijl hij Kroezel over haar rug aaide. ‘Wie wordt jouw nieuwe baasje?’ Kroezel kromp ineen, maar rende niet weg. Zijn hand mocht dan ruw zijn, hij was ook warm.

Opa Tetter noemde haar soms ‘Kroes’. Ze was inmiddels gewend aan haar bijnaam. Haar glimmende, zwarte vacht krulde steeds verder op. Ze zag er heel anders uit dan de rest, maar ze was de enige die Opa Tetter bij naam noemde.

